

[Villemoes.]

demokratiske Provinspresse, der var glimrende orienteret, bedre end den Presse, som maaske kan siges at staa mig nær.

Mit Parti erkender, at vi har stemt for store Udgiftslove, som efterhaanden vil komme til at koste Staten mange Penge, ligesom det er en Kendsgerning, at hver Gang den højtærede Finansminister laaner Penge, skal disse forrentes og helst tillige afdrages. Laanet forleden, et af de største, vi har haft i Mands Minde, vel det allerstørste, forøgede ogsaa Rentebyrden klækkeligt, og vi er selvsagt villige til at medvirke til at skaffe Dækning for de Udgifter, som skal afholdes i Henhold til vedtagne Love. Derfor er faktisk, synes jeg, Spørgsmaalet ganske enkelt: hvorledes skaffer man Dækning paa den bedste og fornuftigste Maade? Skal man foretrække direkte Skatter eller indirekte Skatter, eller skal man benytte begge Typer? Saa længe Statens Udgifter var moderate — men det er jo meget længe siden —, var Spørgsmaalet betydeligt lettere at besvare end i Dag. Skat efter Ævne har jo dog i dansk demokratisk Historie alle Dage været betragtet som det rigtigste. I Dag, da Indkomst- og Formueskatten nærmer sig Konfiskationsgrænsen, har den højtærede Finansminister altsaa ment, at dette Forslag om Forbrugsafgifter er at anbefale, og alt taget i Betragtning har vi ogsaa fra Venstres Side, ligesom vore Partifæller i det andet høje Ting, som Forholdene nu engang ligger, under den for os afgjort nødvendige Samarbejds Lov, bestemt os til at stemme for denne store Indtægtslov.

Tiderne er, synes jeg, ikke inde til Diskussion om Fortidens Synder og maaske heller ikke særlig egnet til at bebrejde den højtærede Finansminister, at han som bekendt gentagende har kalkuleret Indtægterne for lavt og Udgifterne for højt, men i hvert Fald kan den Kendsgerning ikke nægtes, at saadan er det. Vi har en Statsreservfond af opsparede, altsaa for meget oprævede, direkte og indirekte Skatter paa over 100 Mill. Kr., og dette Beløb er endda fremkommet ved en meget forsigtig Beregning af den højtærede Minister. Det har utvivlsomt glædet den højtærede Minister, at vi saaledes har en god Reservfond at ty til, naar endnu værre Tider skulde komme, og vi maa utvivlsomt se i Øjnene, at der fortsat vil være overordentlig store Udgifter, saa at Billedet kan blive et andet i Løbet af et halvt eller i hvert Fald et helt Aar. Men som sagt, jeg tror, at den højtærede Finansminister har opgjort Regnskabets umaadelig forsigtigt. Nu har man fra

forskellig Side talt om noget, der hedder „Forretningen Danmark“, og „Forretningen Danmark“ kan jo ikke drives som en hvilken som helst anden Forretning, men jeg tror dog nok at turde paastaa, at hvis en Skatteborger havde opgjort sine Ting paa den Maade, som den højtærede Finansminister har gjort, vilde Skatteautoriteterne sige til ham: Nej, den gaar ikke, dine Indtægter har været større, og disse Tal her er for lave.

Selvfølgelig er det rart at have en Reservefond. Det er ogsaa særdeles rart at have hemmelige Reserver, der er sparet op ved for meget indbetalte Skatter, og vi vil utvivlsomt senere faa Brug for disse Penge. Da vi stemte for de direkte Skattelove for vel et Aar siden, var i alt Fald min Motivering den, at jeg regnede med, at vi nok skulde faa Brug for Pengene. Havde det været under normale Forhold, vilde jeg dog ikke have set saadan paa det, for jeg har altid ment, at det var Tanken, at Statsfinanserne Aar for Aar skulde hvile i sig selv, og at man ikke, saaledes som vor nuværende Finansminister nu gør det, bør tage flere Penge i direkte og indirekte Skatter, end der er Brug for. Men her er det ganske vist Penge, som jeg, i Lighed med den højtærede Minister, tror, vi faar Brug for i Løbet af ikke alt for lang Tid, desværre. Jeg tror ogsaa nok, at jeg i Fjor ved denne Lejlighed nævnte, at den højtærede Finansminister adskillige Gange har kalkuleret Indtægterne for lavt; og naar alle kan være enige om, at Staten i snart mange Aar har paalagt Borgerne særdeles store, ja overordentlig store Skattebyrder, baade hvad de direkte og de indirekte Skatter angaar, mener jeg virkelig, at dette maner til alvorlig Eftertanke.

Det skulde nødig gaa os, som det gik Manden, der læssede Tørv, og som tænkte: Kan Vognen og Studeforspandet tage een Tørv til, saa kan det tage en endnu og en endnu, og han blev ved saa længe, at Trækstudene ikke magtede det; saaledes skulde det nødig gaa for den danske Skatteborger. Ganske vist, i en Tid, hvor Verden er i Brand, bør, skal og maa Borgerne finde sig i at bære store Byrder. Jeg tror ogsaa bestemt, at enhver god Borger gør dette. Men den højtærede Finansministers og Lovgivningsmagtens Ansvar er meget stort. Det er den højtærede Minister, der foreslaar Lovene, ogsaa Dækningslovene til de mange Udgifter, men Rigsdagen er den Myndighed, der bevilger Skattebeløbene, og naar vi har stemt for disse, har vi selvsagt et Medansvar derfor.

Det kan vel næppe siges, at alle Fak-